

Húsvéthétfő 2014. április 21.

Bevezetés

A mai evangéliumi szakaszban hallani fogjuk, hogy a Krisztust halálra ítéltető főpapok még katonákkal is őriztették Jézus sírját, nehogy ellopják testét, és elterjesszék tanítványai azt, amit előre megmondott, hogy harmadnapra feltámad. Hiába őrizték. A sír őrzésük ellenére üres lett. S micsoda galádsághoz fordultak a főpapok, ellentmondásos hazugságot adtak az örök szájába.

A Jézus feltámadását tagadók azóta is ezt teszik. Mindent megtesznek annak érdekében, hogy az emberek lelkéből kioltásák Jézus feltámadásában való hitet. Mennyire vagyunk mi felvértezve e kísérletekkel szemben. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán! Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus, ki három nap a sírban feküdtél. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus, aki harmadnapra feltámadtál a halálból. Uram irgalmazz!

Evangélium után.

Idős, életet megjárt férfi vallotta: szeretem Jézus Krisztust és elfogadom evangéliumát. Ha Ő nem lenne, talán hinni sem tudnék Istenben. Hogy ez a megállapítás mennyire igaz, az nyilvánvaló abból a tényből, miszerint az evangélium ismerete nélkül elbizonytalanodnak Isten

felé vezető lépteink. Ha nem lenne szüksége az emberiségnek Krisztusra, mennyei Atyánk sem küldte volna hozzánk.

Sajnos, az emberek ősi bűne a gőg, a túlságos önbizalom és ezért fennen hirdetik: Jól megvagyunk mi Isten, Krisztus és Egyház nélkül. Ám éppen ez az elbizakodott nemzedék kénytelen rádöbbenni tévedésére, kudarcainak romjai közt vergődve. A 20. és 21. század szörnyűséges tragédiáit látva, és megtapasztalva, eljött az ideje annak, hogy eldobjuk önhittségünk bálványát, és felszabaduló kezünkkel Krisztusba kapaszkodjunk.

Kérdezhetné valaki: hogyan lehetséges ez? Hiszen a názáreti Jézust keresztre feszítették és eltemették. Igaz, a keresztények hite szerint föltámadt, de aztán kilépett a földi lét keretéből. Ha ez így van, akkor hogyan találkozhatunk Vele, miként valósítható meg az üdvözítő kézfogás?

Neves svájci pszichológus, Jung könyvei jelmondatává a középkori teológus, Erasmus eme szavait választotta: Vocatus atque non vocatus, Deus aderit. Akár hívjuk, akár nem, Isten jelen van életünkben.

Ugyanezt mondhatjuk Jézusról is. Feltámadásával olyan létformát öltött magára, hogy mindenki számára megközelíthető legyen. Elsősorban egyházát bízta meg, hogy a jelen képernyőjére rávetítse követendő alakját és tanítását.

Az egyházba tömörült Isten népére vár az a feladat, hogy tanúságot tegyen Jézus életéről.

A további kérdés mármost az, hogy mi, mai keresztények honnan meríthetjük azt a hitet, miszerint Jézus föltámadt és él?

A Szentírás megbízható taninak vallomásaiból. Krisztus feltámadását ezek alapján minősíthetjük történelmi ténynek akkor is, ha nem illeszhető bele a természetes lét kategóriába. Érzékszerveinkkel meg nem ragadható, természetfeletti jelenséggel állunk szemben.

Sokan éppen ezért a „józan-ész” nevében elutasítják lehetőségét. Mit válaszoljunk a kétkedőknek? Sok mindennek elutasították már az emberek a lehetőségét az idők folyamán a józan ész nevében, amiről később kiderült, hogy igenis lehetséges, igenis valóság. Mondhatnám azt is, hogy a tények ellen nincsenek érvek, nincsenek bizonyítékok. Már pedig a hiteles tanúk szerint: tény Jézus feltámadása!

Az evangéliumot át meg át-szövi az a szeretet, ami az Atyát a Fiúval összeköti. Jézus legfőbb tisztének tartotta az Atya megdicsőülését, az Atya pedig a Fiú felmagasztalását. Ez a kölcsönös szeretet "követelte" a krisztusi embertest megdicsőülését, föltámadását.

Krisztus emberségének is az örök élet létformájába kellett öltöznie, hogy örök szeretetben egyesüljön az Atyával.

Ehhez hasonlóan a mi föltámadásunkat is Isten szeretete indokolja. Aki nem szeret, az élő halott. Azért van húsvét, hogy a gyűlölet és közöny halálából föltámasszon minket a szeretet életére. Ilyenkor meg-

telnek templomaink, és sokan beállnak a föltámadási körmenetbe.

Ne gondoljuk, hogy ez örvendetes jelenség a lelkipásztornak. Személy szerint nekem igen! De sok paptestvérnek nem. Ők azt mondják, hogy ilyenkor azokat a keresztényeket látjuk, akik nem élő tagjai az egyháznak, csak olyan pártoló tagjai egyházunknak. Ezek számára olyan az egyház, mint az elhagyott szülői ház, ahová egyre ritkábban és csak látogatóba tér vissza a gyermek.

Én azért azt hiszem, hogy ezekből az egyházat pártoló tagokból, csak idő és kegyelem kérdése és tényleges, élő tagjai lesznek az egyháznak.

A nagyszombati szertartások időpontja felől telefonon érdeklődök szavaiból igen nagy tiszteletet, mondhatnám azt is, hogy hitvallást éreztem ki.

A templomok nagycsütörtöki, nagypénteki teltsége, az egyre hatalmasabb méreteket öltő föltámadási körmenetek, azt sugallják, hogy nem csökken, hanem inkább növekszik a hitüket megvalló krisztushívők száma.

Testvérek! Húsvétot ünnepelünk, Krisztus föltámadását.

Az ünneplés akkor igazi, ha erről szeretetre támadó életünkkel tanúskodunk és megteszünk mindent annak érdekében, hogy növekedjék a rendszeresen templombajáró krisztushívők száma. Ekkor Pál apostollal mondhatjuk, hogy a föltámadott Krisztus kegyelme bennünk nem volt hiábavaló.

Amen.

F. F.